

γυροσιμώνω Κρήτ. (Ἀποκόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γύρο καὶ τοῦ ρ. σιμώνω.

Πλησιάζω εἰς τὰ πέριξ σημείου τινός· Σὰ θὰ πλακώση τοῦ κερατᾶ τὸ μιὰρὸ (ἐνν. τὰ μυρμήγκια) ἔς τὸ σπίτι, θωρεῖς τὸ καλοκαίρι μελιούνια νὰ μερμηδίζουνε, γυροσιμώνεις ἔς τὴ φωλιά καὶ λείεις τὴ γηθειά.

γυροσκάβω ἐνιαχ. γυροσκάπτω Σέριφ. Κρήτ. (Κίσ.κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γύρο καὶ τοῦ ρ. σκάβω.

Σκάπτω τοὺς γύρους τοῦ ἀγροῦ, ἦτοι τὰ ἄκρα τοῦ ἀγροῦ, ὅσα δὲν δύνανται νὰ ὀργωθοῦν δι' ἀρότρου ἐνθ' ἄν. : Τὸ γυροσκάπτω μὲ τὴν ἀξίνη Σέριφ. "Οδε ξεβλέξης μὲ τὸ ζευγάρισμα, βάλε τὸ κοπέλι νὰ γυροσκάψη τὸ χωράφι μὲ τὸ σκαπέτι, νὰ μὴν ἀπομείνουνε οἱ γῦροι ἄσπαρτοι Κρήτ. (Κίσ.)

γυροσκάφτης ὁ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυροσκάβω.

Ὁ σκάπτων δι' ἀξίνης τοὺς γύρους τοῦ ἀγροῦ, ἦτοι τὰ ἄκρα, τὰς γωνίας, ὅσαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐργασθοῦν δι' ἀρότρου.

γυρόσκοινο τό, ἐνιαχ. ὑρόστιθινο Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότη.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γύρος καὶ σκοιρί.

Τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προσδεδεμένον εἰς τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν τοῦ ἀνεμομύλου ἐν εἶδει στεφάνης, διὰ νὰ κρατῇ σταθεράν τὴν μεταξὺ τῶν κεραιῶν ἀπόστασιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γύρος 30.

γυροστεφανάκι τό, ἐνιαχ. ὑροστεφανάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γυροστέφανο.

Μικρὸν γυροστέφανο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : "Ω, ποὺ νὰ 'ν' ἡ εὐκή μου ἔς τὸ ὑροστεφανάκι δου! (εὐχή) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐβιάστη γ' εὐτὸς κ' ἐπαδρεύτηκε, βοὺ νὰ κάτσουν οἱ διαόλοι ἔς τὸ ὑροστεφανάκι δου! (ἄρά). Συνών. στεφανάκι.

γυροστέφανο τό, ἐνιαχ. ὑροστέφανο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γύρος καὶ στεφάνι.

Ὁ νυμφικὸς στέφανος ἐνθ' ἄν. : Ἡ ἀβανιὰ νὰ κάτση ἔς τὸ ὑροστέφανό δου κ' εὐτεινοῦ! (ἄρά) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) "Ω, ποὺ νὰ 'ν' ἡ εὐκή μου ἔς τὸ ὑροστέφανό δου! (εὐχή) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡ εὐκή μου νὰ 'ν' ἀθρός σου | καὶ ἔς τὸ ὑροστέφανό σου αὐτόθ.

γυροστρέφω Αἰμιλ. Δάφνη, Ν. Ἑστ 25 (1939), 225 Ν. Σφυρόερ., Ν. Ἑστ. 21 (1937), 121.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γύρο καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Περιστρέφω, στροβιλίζω ἐνθ' ἄν. : Ποιήμ.

Καὶ χάνονται μέσ' ἔς τοῦ ἄπειρου τὰ νέφη, ποὺ ὁ χρόνος κ' ἡ ζωὴ τὰ γυροστρέφει

Αἰμιλ. Δάφνη, ἐνθ' ἄν.

Ἐνῶ ἀπὸ πάνω μου θανάτου βέλος

καθέτως γυροστρέφει ἔς τὸ κενὸ

Ν. Σφυρόερ., ἐνθ' ἄν.

γυροτραφιάζω ἐνιαχ. ὑροτραφιάζω Νάξ. (Βόθρ.) ὑρο-

τραφιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γύρο καὶ τοῦ ρ. τραφιάζω

Περιβάλλω διὰ τάφρου, περιφράσσω ἀγρὸν ἐνθ' ἄν. : Ἐυροτραφιάσαμε δὸ χωράφι κ' ἐκάμαμεν ἓνα βορβόλι (ἀναλημματικὸν τοῖχον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὑροτραφιασμένο χωράφι Νάξ. (Βόθρ.)

γυροτραφίζω Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ. Ἀχεντρ. Νεάπ. κ.ά.) ὑροτραφίζω Νάξ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γύρο καὶ τοῦ ρ. τραφίζω

Γυροτραφιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ἐγυροτραφισα τὸ κηπούλι μου Κρήτ. Ὑροτραφισμένο 'ναι τὸ χωράφι Νάξ. (Χαλκ.)

γυρότραφος ὁ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γύρος καὶ τράφος

1) Ἡ τάφρος κυρίως ἢ ὁ πέτρινος φράκτης ὁ περιβάλλων ἀγρὸν ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπιθετ., ὁ διὰ τάφρου ἢ φράκτου περιβαλλόμενος ἀγρὸς ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Περιβόλι μου γυρότραφο καὶ μέσα καδιφέδες, μὲ τὰ σωστά μου σ' ἀγαπῶ, δὲ θέλω ἐγὼ χιλέδες (χιλέδες = ἀπάται, δόλοι) Κρήτ. (Νεάπ.)

γυροτρίγυρα ἐπιρρ. Κρήτ. κ.ά. — Τραγοῦδ. Δασκαλογιάν., 211 γυροτρίγυρα Στερελλ. (Περίστ. κ.ά.) γυροτρίγυρα Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 19.

Ἐκ παραθέσεως τῶν ἐπιρρ. γύρο καὶ τριγύρο κατὰ τὰ εἰς -α ἐπιρρ.

1) Πέριξ ἐνθ' ἄν. : Γυροτρίγυρα ἓνας θόρυβος κυμάτιζε χιλιόφωνος, πολυσύνθετος Σ. Μυριβήλ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ. Μανρίζουνσι τὰ λιόφυτα καὶ οὐλα τὰ χωράφια ἀπὸ τὸ πλήθος τῇ Τουρκιᾷ κὶ ἀπὸ τὰ βαϊράκια. Ὡς τσι Βρούσες γυροτρίγυρα μανρίζουν σὰν τὰ δάση κὶ ἀπὸ τρεῖς τόπους ξεκινοῦν εἰς τὰ Σφακιά νὰ πᾶσι Τραγοῦδ. Δασκαλογιάν., ἐνθ' ἄν. Συνών. ὁλοτρίγυρα. 2) Οὐσ., τὰ πέριξ σημείου τινός Κρήτ. : Ὁ λαὸς ποὺ κατοικᾷ ἐκεῖα ἔς τὰ γυροτρίγυρα. Πβ. γυρόχωρα.

γυροτριγυρίζω Κρήτ. (Κίσ.κ.ά.) Νάξ. κ.ά. ὑροτριγυρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) γυροτριγυρνᾶν Πελοπ. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γυροτρίγυρα.

1) Περιέρχομαι, περιφέρομαι κύκλῳ ἐνθ' ἄν. : Βγαίνει καὶ γυροτριγυρίζει τὰ βουλίδια τοῦ πύργου (βουλίδια = ἐρείπια ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Εἶδα ὑροτριγυρίζεις ἐπὰ χάμαι; Εἶδα θές; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γυροφένω Β1, τριγυρίζω. 2) Μετβ., περιβάλλω, περικυκλώνω τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἄσμ.

Σαββάτο τὸ λοιόσασι κ' ἐμαζωχήτηκαν ὅλοι

κ' ἐυροτριγυρίσανε τὸ ἔρημο προβόλι.

(προβόλι = ἀναλημματικὸς τοῖχος).

γυρούδι τό, ἐνιαχ. γυρούιν Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδι.

Ὁ μικρὸς γῦρος ἐνθ' ἄν. : Ἐγραψε ἓνα γυρούιν ὁ μιτσής μου (=μικρὸς μου) Καλοπαναγιώτ.

γυρούλα ἡ, Ἀγαθον. Στερελλ. (Σπάρτ.) Χίος γυρούλα^δ α Κῶς Λέρ. Νίσυρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλα.

1) Ὁ κύκλος Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Χίος: Τὰ παιδιὰ κάμνονιμιάγ - γυρούλ-λ^δ α ἔς τὴν ἄκρην δῆς σειρᾶς τῇ ὀπτοιοιῶν

